

8. Чейлитко Н. Г. Корпусне дослідження зон зв'язків словоформ в українському реченні. Лінгвістичні студії. 2009. № 18. С. 268–275.
9. Chomsky N. Formal properties of grammars. Wiley : Handbook of Mathematical Psychology, 1963. 2, Ch. 12. P. 323–418.
10. Chomsky N., Miller G.A. Introduction to the formal analysis of natural languages. Wiley : Handbook of Mathematical Psychology, 1963. 2, Ch. 12. P. 269–322.
11. Jurafsky D. From Languages to Information. Stanford, 2020. URL: https://web.stanford.edu/class/cs124/lec/Information_Extraction_and_Named_Entity_Recognition.pdf.
12. Nivre, J., Hall J., Nilsson J. Maltparser: A language-independent system for data-driven dependency parsing. Natural Language Engineering, 2007. 13:95. P.

Матвієць Д. А.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук,

доцент Нідзельська Ю. М.

ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ ЯК ВАЖЛИВИХ МОВЛЕННЄВИХ СТРУКТУР

Перш за все, варто підкреслити, що фразеологія завжди була цікавим предметом дослідження для мовознавців. Адже саме фразеологічний склад мови містить в собі і лінгвістичні, і культурно-етнографічні аспекти, які викликають глибоку зацікавленість серед сучасних дослідників. Метою цієї статті є розгляд основних властивостей фразеологічних одиниць. Також варто зазначити, що фразеологію необхідно сприймати як самостійну лінгвістичну дисципліну. Вона давно вже відокремилась від методів дослідження, які прослідковуються в синтаксисі, лексикології, стилістиці, хоча немає заперечень, що вона містить в собі аспекти вказаних дисциплін. Більше того, останнім часом інтерес до фразеології дійсно зростає, що є пов'язаним зі значним образним та валоративним потенціалом цих структур, з труднощами правильного розуміння значень,

перешкодами у процесі їх адекватного перекладу іншою мовою. Відомо, що одним з перших мовознавців, хто детермінував явище стійких зворотів, також закономірності їх утворень, був філолог О. Потебня.

Таким чином, термін фразеологізм, як це підкреслено О. Жудро, походить з грецької мови, він означає неподільні цілісні за значенням сполучення слів, які відтворюються в усному та писемному мовленні. Відтак, у фразеологічних одиницях акумульовані, відображені та закодовані глибокий досвід, звичаї, традиції, культура, реалії, минуле певного етносу, особливості історичного розвитку. Детальне дослідження фразеологізмів є надзвичайно актуальним для забезпечення адекватного сприйняття інформації, її декодування, а також її відтворення. Більше того, фразеологізми як вагомий мовленнєвий структури за допомогою своєї експресивності, часто є яскравим вербальним відображенням емоційних станів особи, групи осіб, також вони є ефективними засобами для відтворення існуючої системи цінностей у комунікативно-прагматичному плані, поведінкових особливостей [2].

Як відомо у сучасній лінгвістиці, фразеологічні одиниці можуть поділяти на основі структурно-семантичних, граматичних, функціонально-стилістичних ознак. Отже, серед них виокремлюють ідіоми, які вважають семантично неподільними фразеологічними одиницями, а їхнє значення не виводять зі значення окремих компонентів. Далі фразеологічні єдності, які розуміють як семантично неподільні звороти, їхнє цілісне значення може бути мотивованим значенням компонентів. Окрім того, є фразеологічні сполучення – це семантично подільні фразеологізми, у їх складі є основне стрижневе слово. Сьогодні існує погляд, згідно з яким, усе те, що визначає певну стійку сполуку слів як фразеологічну одиницю є, перш за все, семантично й граматично пов'язані сполучення слів, збудовані за моделями словосполучень чи речень, які мають багатий стилістичний та експресивний зміст.

Крім того, часто виникає питання ще з приводу того, чи повинна фразеологія займатися аналізом стійких сполук слів нефразеологічного типу. Типова фразеологічна одиниця подібна до окремого слова саме тим, що

відношення між її частинами ідіоматичне. Для неї типовим є семантична цілісність, вона, як правило, сприймається саме як одна одиниця мовлення. Таким чином, у такому випадку доречним є розгляд класифікації фразеологічних одиниць задля ознайомлення з методами їх дослідження [1, с.7-8].

У нашій статті важливо розглянути, які є методи вивчення фразеологізмів.

Отже, метод семантичної ідентифікації об'єктів фразеології полягає в тому, що у стійких сполуках слів визначається загальна ознака, якою можливо, чи неможливо замінити певний зворот одним словом, яке називається ідентифікатором. Немає необхідності, щоб у мові існував відповідний синонім. З іншого боку, контекстологічному методу властива максимальна об'єктивність дослідження. Оскільки дозволяється звільнитися від логістичного, психологічного, стилістичного трактування досліджуваного явища або явищ. Більше того, контекстологічний аналіз надає змогу вченим за допомогою певних маніпуляцій виявити суть семантичної дії слів у мовленні, а саме: виявити межі сполучуваності слова при збереженні ним лексичного значення; висвітити характер участі лексичних значень слів, що складають даний контекст, у здійснюванні номінації; підкреслити міру закріпленості складу і структури даного словосполучення тощо [1, с.30-31].

Отже, фразеологізми є важливими мовленнєвими утвореннями, їх структурні, семантичні властивості є цікавими для сучасних лінгвістів. Перспективою подальших наукових пошуків вважаємо вивчення таких фразеологічних одиниць, які мають значення рис характеру людини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Баран Я., Зимомря М. *Теоретичні основи фразеології*: навчальний посібник. Ужгород: Ужгородський державний університет, 1999. 176 с.
2. Жудро О. Мотивуюча роль фразеологізмів у процесі навчання та викладання іноземної мови (на матеріалі іспанської мови) URL : <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/38330> (дата звернення: 1.11.2022).